

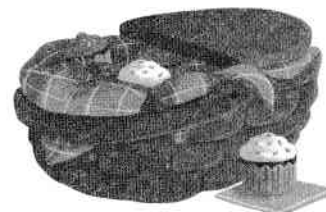
Cărți din seria *Corner Park Clubhouse*

Sophia și Clubul Corner Park

Viața secretă a Lolei
(în curând)

Sophia și CLUBUL CORNER PARK

DAVINA BELL

Traducere de Mihaela Potoschi

PRESTIGE
KIDS

București – 2020

CAPITOLUL 1

Este una din acele zile friguroase de toamnă, în care te poți gândi la bezele. Mă refer să le prăjești sau să le pui în ciocolată caldă ca să se înmoaie. (Dar numai pe cele roz, corect? Cele mai bune.) Frunzele de pe strada mea se transformă în nuanțele diferite ale focului, iar Sunnystream – cartierul de la periferia orașului în care locuiesc – arată foarte drăguț. Merg chiar acum pe acolo, dacă vrei să-ți faci un tur complet. Mă îndrept către Corner Park (Parcul din colț), unde mă așteaptă trei fete, cele mai bune prietene ale mele din întreaga lume. Nu am mai ieșit împreună de două luni întregi – de la ultima vacanță. Cu alte cuvinte, de o eternitate.

Belle Brodie, Lola Powell, Maisie Zhang și eu (Sophia Hargraves) suntem prietene încă din generală – *cele mai bune* prietene. Dar acum, în anul șapte, suntem la școli diferite. Sunt singura care merge la Liceul Sunnystream, și știi ce? Mă simt singură – *cu adevărat* singură. Mai ales după ce s-a întâmplat în vară.

Dar nu am de gând să mă gândesc la toate astea astăzi. Astăzi este o „Zi după Inima Mea“, așa cum obișnuiește sora mea, Gracie, să le numească. Știi cum e acel sentiment când ești în prima zi de vacanță? Nu sâmbăta, ci prima zi de luni, când e zece fix și ar trebui să fii la școală, dar, în schimb, ești acasă, îmbrăcat cu propriile haine, poate chiar în pijamale, ești nepieptănat și ai câteva săptămâni la dispoziție ca să faci tot ce îți dorești? Asta am eu acum.

Plec de acasă cu două pachete de briose în rucsac. Eu le-am făcut. Cu caramel sărat, pentru că Maisie iubește caramelul. Și cu multă ciocolată, pentru că, ei, bine, cât de bună este ciocolata?

În capătul străzii mele, strada Peachtree (Piersică), dau de piața orașului, care este mai degrabă un cerc mare cu iarbă. Este numit Zona Hendkerchief (Batistă), iar Lola ne-a pus să facem catralioane de poze acolo cu telefonul ei. Are un chioșc mic de lemn în mijloc, cu lumini în jurul lui și o fântână în față. E super drăguț. Toate magazinele, afacerile și cafenelele sunt în jurul acelei piețe, ca Sokie La La, de

unde ne luăm milkshakes și este condus de acest cuplu în vârstă, drăguț, pe nume Greens, sau ca Buck's, care e un magazin alimentar, sau magazinul de antichități al părinților lui Maisie, Old Gold (Aur Vechi), pe care ea l-a lăsat în urmă. Este plin de lucruri vechi, ciudate: un schelet, căruia-i lipsesc doi dinți din față, și o perie de pieptănat barba unui pirat. Vara, oamenii stau aici la mesele de la restaurant sau pe pavajul cald și mănâncă înghețată de la Judy's Eye-Scream (Urletul-Ochilor). Când tata e acasă, facem și noi asta des. Sau, cel puțin, așa obișnuiam, înainte să plece.

De fapt, pentru că nu am avut timp să iau micul dejun (în principal, din cauza somnului), cred că s-ar putea să mă opresc acum pe acolo ca să-mi iau un cornet și să o salut pe Judy. După cele petrecute în vară, comportamentul ei față de mine a rămas neschimbat. Spune „Bună, copile, ce faci?“ într-un mod pe jumătate prietenos și pe jumătate profesional, ca și când ai fi la fel de important ca un client adult. Doar ce a terminat să fie studentă, dar și-a deschis magazinul de înghețată prin propriile forțe, lucru pe care Belle îl consideră deosebit de impresionant. Lui Belle îi plac femeile de afaceri care pot fi pentru noi modele puternice în antreprenariat. Exact așa vorbește Belle – chiar nu inventez aceste cuvinte.

Astăzi nu sunt mulți clienți la magazinul lui Judy, iar ea pare încruntată. Acel nor de pe fața ei poate fi din cauză că

s-a terminat vara și oamenii, pentru o vreme, nu vor mai mânca atât de multă înghețată. Sau, poate că se ceartă din nou cu Mikie. Mikie era tâmplar, dar acum conduce furgoneta locală de cafea și face o ciocolată caldă chiar *foarte* bună. Dar ciocolata caldă este pentru copii? Poate că ar trebui să încep să beau cafea adevărată, așa cum face Lola.

Mikie și Judy sunt BF-GF (boyfriend-iubit/girlfriend-iubită) aproximativ cincizeci la sută din timp și total îndrăgostiți. În celălalt rest, de cincizeci la sută, se ceartă – certuri URIAȘE chiar. Asta se întâmplă atunci când aromele ei de înghețată au denumiri precum Death to All Boysenberry (Moarte pentru toți băieții și toate bolile), Man-go Away and Mikie (Mango și Mikie departe), I'm Cherry Angry (Eu sunt cireașa nervoasă), Full of Sage (Plină de jale). Odată, Mikie și-a tatuat fața lui Judy pe braț. Ea s-a enervat atât de tare, încât a lăsat frâna de la furgoneta lui de cafea și aceasta s-a rostogolit, intrând în Pârâul Merry. Generatorul electric al furgonetei a fost complet distrus. Știu, pentru că noi l-am ajutat să-l scoată din pârâu, Belle, Lola, Maisie și eu. Nouă ne cam place să fim implicate în ceea ce se întâmplă prin oraș.

Mikie este un tip stângaci și destul de neglijent. După o săptămână, el a uitat să pună frâna, iar furgoneta s-a rostogolit din nou în pârâu. Deseori îl găsești stând pe pavele, lângă standul lui, rupând petalele dintr-o margaretă,

șoptind „mă iubește, nu mă iubește“. Face asta când se gândește la Judy. Lola crede că povestea lui Mikie și a lui Judy este mai bună decât majoritatea lucrurilor de la tv, ceea ce chiar înseamnă ceva, pentru că Lola IUBEȘTE tv-ul. Niciodată nu știi ce urmează să se întâmple cu ăștia doi.

Băiatul care stă în fața mea la coada de înghețată a fost în generală la Sunnystream, unde am mers și eu cu prietenele mele și cu Gracie. Simt că inima mea se scufundă un pic. Știu ce urmează să se întâmple. După ce îi plătește lui Judy și se întoarce, mă vede. Se uită la mine. Pare stânjenit. Se uită în altă parte.

Simt că mi se înfierbântă obraji. Lucru care se întâmplă cu ușurință atunci când ai pistrui și păr roșcat. „Bună, Judy“, spun eu încercând să mă comport ca și când nu s-a întâmplat nimic.

„Bună, copile, ce faci?“ spune Judy, ca și când nimic nu se întâmplase. (Vezi? Ți-am zis eu.)

„Care este aroma săptămânii?“ am întrebat.

„Vege-s-ar-putea-să-mă-întorc-la-tine-dar-din-nou-s-ar-putea-să-nu“, a zis ea. „Vegemite și vanilie, practic. Este destul de sărat. Vrei să încerci o linguriță?“

„Sigur“, am spus, deși a sunat oribil. Dar uite care e treaba. Combinațiile lui Judy întotdeauna au mers. Vegemite (pastă făcută din extract de drojdie cu gust foarte puternic și foarte sărat), amestecată cu ceva dulce-cremos, este chiar

genial. „Mmm. Voi lua una din asta. Într-un con de waffle, Respect pentru oameni și cărți te rog“.

„Nu-i spune lui Belle despre gustatul cu lingurițele, OK? Mi-ar tăia elanul“, a spus Judy.

Belle este obsedată să-i determine pe oameni să înceteze să mai folosească plasticul, să diminueze din gunoi și să nu mai distrugă mediul înconjurător. Ea este antrenorul unui grup care luptă pentru mediul înconjurător, format din copiii din școala primară, numit Eco Warriors (Războinicii Eco). Doar că băiatul care le-a imprimat tricourile a înțeles greșit, așa că pe ele scrie „The Eco Warriors“ (Îngrijorații Eco). Acest lucru este destul de bine punctat, pentru că Belle este foarte îngrijorată pentru viitorul sănătății planetei noastre. Ea este motivul pentru care niciun magazin din Sunnystream nu îți va da o sacoșă – nici măcar una de hârtie. Ai crede că oamenii ar fi trebuit să se obișnuiască cu acest lucru până acum, dar deseori ei uită să-și aducă propriile sacoșe și-i vezi cu brațele pline cu chestii, scăpând lucruri pe jos și rostind cuvinte urâte. Cei de la Eco Warriors ar trebui să ajute, urmărindu-i pe cumpărători și ridicându-le lucrurile.

Mulți din Sunnystream se tem de Belle, inclusiv proprietarii magazinelor. Ea este adesea descrisă ca fiind o „fortă“, cuvânt care cred că este de fapt un cod pentru „autoritară, dar eficientă“. Cel mai ciudat lucru este că Eco Warriors se pare că o iubesc. În școala primară, aceștia obișnuiau să o

urmeze peste tot, ca și bobocii de rățuște. Îi cereau sfatul în chestiuni, precum ce trebuiau să facă atunci când prietenii îi lăsau baltă pe terenul de joacă. Era destul de drăguț.

„Pleci la club?“ a întrebat Judy zâmbind.

Toți cei din Sunnystream știau că deși, teoretic, aparținea consiliului local, Corner Park Clubhouse era într-un fel al nostru. Ne jucasem, pe parcursul întregii noastre vieți, acolo – după școală, în weekenduri, pe parcursul vacanțelor – și acum, fiind mari, este locul unde ne petrecem timpul liber. Sau așa era înainte ca Belle și Lola să se mute cu școala și antrenamentele de gimnastica ale lui Maisie să devină atât de intense. De la începutul verii, nici eu nu am mai fost pe acolo – prea multe amintiri, bănuiesc. Era prea trist să merg fără celelalte. Ca atunci când îți mănânci tortul de ziua ta de naștere de unul singur.

Știu clubul atât de bine, ca și când ar locui în inima mea. Pot să-mi închid ochii și sunt chiar acolo, stând pe treptele acelei clădiri albe de lemn – cea mai veche din Sunnystream. Obișnuia să fie un club de crichet – de aceea are și acest nume. Pot să simt mirosul specific care te îmbie atunci când pășești pe verandă și intri pe ușa albastră, miros de lemn vechi și de ceară de albine, de la podeaua lustruită, și de eucalipt, de la copacii mari, bătrâni, care se află pe o parte a clădirii. Pe cealaltă parte, este grădina cu arțarul japonez roșu, pentru care eu și Gracie am dat o mână de ajutor

atunci când s-au plantat. Tatăl nostru a câștigat copacul într-o tombolă, dar mama nu l-a lăsat să-l pună acasă la noi, pentru că nu era o zonă potrivită pentru el.

Pot să desenez interiorul clădirii – holul mic, drăguț, cam de mărimea a două clase, unde mama mă ducea pe mine și pe Gracie, când eram mici, la orele de lectură. De atunci, cred că am fost acolo de trei milioane de ori. De un catralion de ori. Este locul unde am ținut piesele de teatru ale școlii și ceremoniile cu premii, unde țineam competiția orașului de mâncat plăcinte, pe care Lola a câștigat-o de două ori. Este locul unde am mers în fiecare an din viața mea să mă uit la grupul nostru local de teatru, Sunnystream Players, care juca crima lor misterioasă, în mijlocul verii.

Pe cărarea de lângă ușa din spate, este un rând de urme de palme. Le-am făcut în anul cinci, într-o noapte de iarnă, când luminile din parcul câinilor erau încă aprinse și era atât de frig, încât ne-au durut degetele când am scos mânușile. Terminaseră de săpat un canal în acea după-masă, așa că cimentul era încă suficient de moale, ca să ne putem băga palmele în el. Într-un fel, mă simt un pic rușinată să povestesc despre asta, pentru că este destul de neinspirat gestul, dar, după ce am terminat, am țipat toate și ne-am bătut palmele lipicioase, pentru că ne simțeam un pic îndrăznețe. Doar ce marcasem semnul nostru în istorie. Ca și când ne semnasem pe un perete. După aceea, se făcuse

întuneric și a trebuit să plecăm. Cimentul ni se întărise pe degetele pe care le țineam în mânuși și în buzunare. „Băieți?” am strigat chiar atunci când toată lumea se îndrepta în direcții diferite pentru a ajunge acasă. „Cele mai bune prietene pentru totdeauna?”

„Clar”, a zis Lola.

„Evident”, a zis Belle.

Prin acel întuneric, o puteam simți pe Maisie zâmbind.

„Dap”, a zis ea. „Pentru totdeauna”.

Abia aștept să văd acele urme de palme încă o dată – să le comparăm, ca să vedem cât de mult ne-au crescut degetele între timp. „Dap, întâlnirea specială din vacanță”, îi zic lui Judy. „Vom fi toate”.

„Știi, când aveam doisprezece ani, mi-am rupt brațul cățărându-mă pe acoperișul clubului”, a zis Judy cu mândrie. „Mi-am dislocat cotul și toate cele – cotul s-a îndoit în partea cealaltă. Au fost cele mai tari veri din viața mea, atunci când mă învăTEAM în jurul aceluia loc. Știi crăpătura din față, din partea dreaptă a acoperișului?”

„Sigur”, am zis dând din cap. „Pare că l-a lovit un mic meteor”.

„Nup – acela era CD-player-ul surorii mele. Știi ce e un CD-player? L-am aruncat acolo, când a spus întregii mele clase despre faptul că-mi plăcea de tatăl din *Finding Nemo* (*În căutarea lui Nemo*). Ah, ce vremuri bune! Să le saluți pe fete”.